

Iunia,

*Pun această carte înaintea anilor tăi,
să te aștepte până într-un timp, diferit celui de acum,
până într-o zi mai bună poate și chiar mai frumoasă și mai
importantă decât cea de
azi.*

*Vei afla atunci
că întâmplarea asta,
odinioară adevărată,
cu niște personaje, cândva aieva,
a fost împrumutată anume de la viață
pentru a izvedi o poveste
tocmai potrivită pentru ilustrat un...
mic manual de bună viețuire
pe care astăzi,
iată,
ți-l dau ție!*

*Nu-ți este încă pentru acuma,
dar,
până când va fi,
eu am să caut să îi chem și să-i îndemn pe alții,
cât mai mulți,*

să între în povestea asta
 ca să afle cum întunericul a devenit lumină,
 cum ura s-a făcut iubire,
 cum moartea, înfrățindu-se cu viața,
 s-a altoit ea însăși în viață.
 Musai cei mari ar trebui să afle ca să-ți spună,
 până vei fi tu însăși mare și-ai să știi,
 că moartea este partea vieții care naște viața.
 Că-n fiecare om a murit pruncul, născându-se copilăria,
 copilul însuși a murit, făcându-i loc adolescenței,
 aceasta va fi apus și ea, născând un tânăr chipeș și puternic
 care-ntr-o zi,
 la rându-i,
 va luneca în albe ierni
 purtate-n barbă de-un bătrân ce,
 iată-l,
 tocmai pleacă,
 să-i ceară morții să-l renască, făcându-l pruncul veșniciei.
 Nu-i ziditor?
 Nu e frumos?

*

Eubul, marele filosof al Alexandriei, l-a întrebat într-o zi pe
 fostul lui coleg de școală Vasile cel Mare:
 „Spune-ne nouă, minunatul, care este cea mai înaltă
 filosofie a creștinului?”
 Și Marele Vasile i-a răspuns:
 „Cea mai înaltă filosofie de sub cer, iar nu doar a

creștinului, este să avem de-a pururea
 moartea înaintea ochilor”.

Noi însă, din nefericire,
 nu vedem moartea precum este,
 pentru că-nțelegând greșit,
 că-i rea și hâdă,
 cum au descris-o ne-nțelepții,
 privim spre ea prin falduri negre
 ca spre baubaul din poveste.

*

Angoasele și anxietățile cele mari ale lumii izvorăsc tocmai
 din acest cuvânt:

MoArTe.

Nu există nonșalanță în relația cu moartea.
 Cel mult o impetuoasă inconștiență care,
 de frică,

îi strigă eclatant scândurii din fostul brad:

N-am timp!

Nu-mi pasă!

Dar îi pasă, îi pasă...

Și celui nepăsător îi pasă.

Singurii cărora nu le mai pasă de moarte sunt morții.

Cine n-a biruit încă moartea,
 la vederea ei,

simte că deasupra pleoapelor fâlfâie o aripă rece.

Moartea este atât de aproape,

cu mult mai aproape decât ne imaginăm noi.
 Vremea morții este în fiecare clipă.
 Murim cu fiecare clipă pentru a ne naște într-o altă clipă.
 Prezentul însuși este un viitor de-o clipă
 care
 se varsă și se varsă și se varsă
 prin acea clipă,
 chiar în acea clipă,
 într-un
 i r e c o n c i l i a b i l
 trecut.

Nașterea noastră-n veșnicie însă,
 consistă
 în acea clipă mare
 care se va fi despicat mirabil,
 o parte rămânând lipită de trecut,
 cealaltă...
 revenindu-i veșniciei!

Cât de frumos ne pregătește Dumnezeu pentru această
 clipă nesfârșită.

Adormim fără teamă în fiecare noapte
 pentru că știm că-n fiecare dimineață ne vom trezi și...
 iarăși va fi viață!

De ce nu privim oare tot așa
 și

spre-acea mare adormire?

De ce ne este așa de greu să credem că ne vom trezi,

așa cum n-a fost niciodată,
 cu totul noi și diferiți
 în dimineața veșniciei?

De ce?

Pentru că, învăluți sub ignorări istorice,
 refuzăm cu obstinată vehemență
 înnoirea noastră încă din vremea clipelor nedespicate.

Pentru că n-am înțeles
 că numai moartea vechiului
 poate face posibilă
 apariția noului.

*

lunia,

Departa, într-un colț al lumii,
 lângă temelia Sălășelului copilăriei tale,
 tu vei afla mereu o carte deschisă
 unde,

în pagina de piatră,
 stau scrijelate câteva cuvinte:
 „Omul vechi de-ar ști să moară
 înainte de-a muri,
 atunci, când ar fi să moară,
 omul nou n-ar mai muri”.

Aceste cuvinte
 s-au înmulțit

și-au devenit o poveste.

Ce poveste!

Cioplită, iată, în cuvinte

prin Cuvânt

- un sfert de veac -

cu anevoie,

pentru că tu

și

tu

și

tu

aveai nevoie.

23 iunie 2014

Nepoatei mele

care ieri

a împlinit patru ani

Si le voi da o altă inimă; și duh nou voi pune într-înșii; inima lor de piatră le-o voi smulge din trup și le voi da o inimă de carne, pentru ca ei în poruncile Mele să umble și rânduielele Mele să le păzească și să le facă... (*Iezechieel XI, 19*)

- Ehe, dac-ați veni voi de unde mă-ntorc eu... n-ați mai fugi așa... n-ați mai fugi, puilorilor..

Scările de ieșire din galeria metroului păreau mai multe și mai înalte ca altădată. Omul din fața mea urca treaptă cu treaptă, urmând măsura simfoniei unui îndelung oftat, ca în finalul Dansului German al lui Schubert:

traam-diridrimdram; traam-diridrimdram; traam-diridrimdramdramdramdramdraaa!

- Mă cheamă Petre și sunt moroi. Confirmă asta mutra mea? Nu trebuie să mă privești prea atent pentru ca să te convingi. Poți buimăci. Sunt vânăt-verzuluiu, uscat, miros a mucegai, vin de la țântirim... Citește aci, scrie la jurnal, sunt... oficial, ca să zic așa. Apropo, dă-mi o țigare, să mai ostoim mireasma de mormânt până citești... N-ai? Mă duc să caut prin apropiere și mă-ntorc. Citește, citește!